

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 355/2016
20.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Симоновић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ..., чији су пуномоћници ВВ и ГГ, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1957/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној 20.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље АА из ... а, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1957/15 од 22.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 264/14 од 26.01.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено решење о отказу уговора о раду број 3462/13 од 18.10.2013. године као незаконито. Ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права по основу рада, а ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 88.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1957/15 од 22.10.2015. године, преиначио првостепену пресуду тако што је као неоснован одбио тужбени захтев, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. истог члана на коју се ревизијом указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужиља била у радном односу код туженог на неодређено време, распоређена на радно место на монтажној траци на основу уговора о раду од 17.03.2012. године и Анекса уговора о раду од 24.07.2013. године. Оспореним решењем туженог од 18.10.2013. године тужиљи је отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду, јер је 24.09.2013. године на свом радном месту и у току радног времена на груб начин извређала своју колегиницу, поступајући супротно одредбама Закона о раду, Колективног уговора и Уговора о раду. Тужиљи се ставља на терет да је својим поступком учинила више повреда радне обавезе и дисциплине, при чему је свака цењена самостално и као таква може самостално довести до престанка радног односа, а пре отказа уговора о раду, писмено је упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду наведених и у оспореном решењу, на које упозорење се писмено изјаснила.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев.

На основу свих изведених доказа нижестепени суд је, супротно наводима ревизије, извео правилан закључак да су се за отказ уговора о раду тужиљи стекли законски услови, те да је радни однос тужиљи законито престао.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његово понашање и у случају ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца.

Уговором о раду закљученим између парничних странака је прописано да се повредом радне дисциплине сматра, између осталог, ако се запослени недолично понаша или има неуљудан однос према осталим запосленима, странкама и пословним партнерима послодавца.

Тужиља се на описани начин недолично понашала и имала је неуљудан однос према својој колегиници, а које понашање није ни оспорила и изразила је кајање у писменој изјави. Међутим, извињавајући разлог не може је ослободити одговорности јер је морала бити свесна да чини повреду радне дисциплине због које јој се може дати отказ.

Како је утврђено понашање тужиље због кога оправдано не може да настави рад код туженог, правилан је закључак нижестепеног суда да су испуњени услови за отказ уговора о раду, при чему је дискреционо право туженог било да употреби овај отказни разлог, а ревизијски наводи којима се оспорава овакав закључак нису основани. С обзиром да је отказ уговора о раду тужиљи законит, тужиља нема право да захтева враћање на рад у смислу члана 191. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП је одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић